

[Indenrigsministeren.]

endnu i lys Lue, kan man sige. Det sidste Præsidentvalg viste dette, idet dette Valg jo i Virkeligheden var i høj Grad præget af Modsetningen mellem Forbudstilhængere og Forbudsmodstandere, og selv om Forbudsmodstanderne fik et forholdsvis ringe Antal Valgmænd til Præsidentvalget, saa opnaaede de dog et meget betydeligt Stemmetal, ogsaa sammenlignet med det Stemmetal, som Forbudstilhængerne fik. Dette viser, at der er ikke helt kort igen, ogsaa dér, hvor Forbudet er bedst underbygget, nemlig i de nordamerikanske Fristater. Jeg synes, at Sandheden i denne Sag er sagt i faa og skarpe Ord i den Udtalelse af den store norske Autoritet paa dette Omraade, Dr. Scharffenberg, som Dr. Hindhede citerer i sit Betænkningsresumé:

„Gennemførelsen er i Virkelighedens Verden Ildprøven for en Tankes Sandhed. Dette gælder ogsaa Forbudsloven. Er det svært at faa den vedtaget, saa er det *ti Gange sværere* at faa den gennemført i Alvor og Sandhed.“

Jeg tror at kende de ærede Forslagsstillere saa godt, at jeg kan sige, at det ikke blot er deres Hensigt at naa til en Vedtagelse, men at det er deres alvorlige Ønske, at man samtidig ogsaa skal naa til en Gennemførelse i Alvor og Sandhed. Derfor staar jo Striden eller Uoverensstemmelsen, kan jeg sige, os imellem mindre om det, som er Formaålet, end den staar om Vejen, ad hvilken man skal søge frem dertil, thi *Vedtagelsen* har i Virkeligheden uhyre ringe Værdi, hvis Folket ikke besidder Villien, den moralske Styrke til *Gennemførelsen*, den, som kun kan sikres ved, at der staar et meget stort Flertal bag, et Flertal, som frivilligt er gaaet ind i Kampen for dette og derigennem gør det at bøje sig under Tvingen lettere for Mindretallet, end Tilfældet ellers vil være.

Hvis vi nu gennem forholdsvis faa Aar naaede gennem alle de Stadier, som efter Forslaget skal tilbagelægges paa Landsforbudets Vej, ja, saa vilde vi utvivlsomt ogsaa møde de Vanskeligheder, som alle andre, i hvert Tilfælde smaa Stater, som har søgt frem til endelig Afskaffelse af Alkoholforbruget, om end dette er sket paa ufuldkommen Maade mere end eet Sted, har mødt. Vi vilde møde de Vanskeligheder udefra, som de har mødt, Vanskeligheder med Hensyn til vor erhvervsmæssige Forbindelse med andre Folk, saa sikkert som Vareudveksling er og maa være baseret paa Gensidighed. Det er jo en Klippe, paa hvilken mere end een Forbuds-

lovgivning er strandet. Og hvorfor er den strandet derpaa i Island, i Norge? Jo, den er strandet, fordi Folkets Afgørelse ikke hvilede paa den absolutte Folkevillie, som var vokset frem af en dyb Forstaaelse af Sagens Betydning for Folkets Moral, for dets Sundhed, for dets produktive Kraft, ikke hvilede paa en saadan Indleven i Sagen, at der deraf var fremvokset en uovervindelig Kærlighed til den og en Offervillie, hvorved man var rede til at bringe de Ofre, ogsaa økonomisk, som det maatte koste at opretholde denne Lovgivning. Jeg siger: Hvis vi nu i Løbet af nogle Aar naaede gennem dette Lovforslags forskellige Stadier frem til Landsforbudet, tror man saa, at man havde modnet det danske Folk til at staa samlet derom, til at bringe de Ofre, som Opretholdelsen og den virkelige Gennemførelse kunde koste? Jeg tvivler i høj Grad derpaa, hvis Jordbunden ikke beredes gennem Foranstaltninger af forbedrende Art, som jeg synes, de ærede Forslagsstillere ikke i tilstrækkelig Grad har Blik for. Og selv om man vilde se bort fra den fuldstændige Omlægning af Statsøkonomien, som Tabet af de ca. 70 Mill. Kr. i Spiritusskatter vilde betyde — og jeg har i og for sig intet imod, at man ser bort fra det, det kom vi vel over, hvis der virkelig var Villie til at bringe Ofre derfor —, tror jeg dog først, det vilde være muligt, at man i de brede Befolkningslag vilde se bort fra de Skatteomlægninger og deres Følger, som dermed vilde indtræde, naar ved frivilligt Afkald paa Spiritusforbrug fra et meget stort Procenttals Side Beløbene var i meget betydelig Grad reducerede.

Nu ved jeg nok, at man siger — det er muligt, man har Ret, jeg vil af mit ganske Hjerter ønske, det er Tilfældet —, at i Forbudets Kølvand vil følge væsentlig mindre sociale Udgifter, mindsket Fattigdom, færre sindssyge, aandssvage, Invalider o. s. v. Det er muligt, at man derpaa kan bygge ogsaa økonomiske Betragtninger, men nogen Sikkerhed derfor er der ikke. Paa rent videnskabelig Grund kan Forvisningen derom sikkert ikke hvile — jeg henviser i saa Henseende til en Række af de Afsnit i Betænkningen, som angaar dette Spørgsmaal, baade hvad vore hjemlige medicinske Autoriteter angaar, og hvad objektivt foretagne Undersøgelser i andre Lande, først og fremmest i Amerika, angaar.

Altsaa, i Erkendelse af Sandheden i de Ord af Dr. Scharffenberg, som jeg efter Dr. Hindhede nylig citerede, mener jeg, at et Skridt som det, man her ønsker at tage, maa fast forberedes, hvis det skal lykkes.